

Deželak, skrbne matere iz Paneč. Kljub silni burji je bilo veliko pogrebcev. Prijatelji so se ji hoteli oddolžiti za ljubezen z veliko udeležbo na pogrebu. Rajna naj počiva v miru — žalujočim naše sožalje!

Smrtina kosa pri Sv. Pavlu pri Preboldu. Ob koncu pretečenega leta je začela smrt neizmerno kositi v našem okraju. Nekaj čudnega je, kadar pride s koso v Dolenjo vas, hoče pograbit najmanj tri ljudi zaporedoma. Par dni pred Božičem smo pokopali 84 letno preužitkarico Skok Nežo. Na biljo pred praznikom je umrla vdova posestnica mlina in žage Marjeta Cestnik, katera je vzgojila sedem otrok. Bila je vzorna krščanska mati. Ti dve sta stanovali vsaka na drugem koncu Dolenje vasi. Ob mrtvaškem odru slednje so se pogovarjali na sveti dan ljudje, ki so prišli kropiti rajno, da smrt ne bo poprej v vasi mirovala, dokler se ne zadosti še s tretjo osebo. In zgodilo se je. V nedeljo zvečer pa je pograbila smrt moža in očeta duhovske hiše Janeza Škorjanc iz sredine vasi. Zjutraj je še bil previden s sv. zakramenti. Ko mu je pozneje zdravnik zatrdil, da ima srce in pišču zdrava, da je posledica teh slabosti samo poapnenje žil, se je šalil, rekoč: »Potem pa še ne bom smel umreti, čeprav si želim, ker sem pripravljen.« V rajnikovo hišo je zahajal in še zahaja »Slov. gospodar« najbrž nad 50 let. Prav tako tudi knjige Družbe sv. Mohorja. Ne samo naročnik, ampak tudi točen

plačnik! Iz te hiše so vzrasli od treh ročev zaporedoma po en duhovnik. Tudi v sorodstvu po stari mami Luskarjevi. Stric rajnega pok. g. Franc Škorjanc, župnik, je umrl leta 1924; brat rajnega g. Matija, župnik v pok., pa bo obhajal 10. avgusta letos zlato sv. mašo v št. Pavlu. Sin rajnega pa je kaplan v Hrastniku. Pogreb je bil na novega leta dan ob obilnem spremstvu. Domačemu g. župniku sta asistirala gg. Alojzij Gabor in sorodnik Viktor Brezalnkar. Za krsto pa smo videli še dva gg. duhovnika, sina Jožeta in bratrance Luskarja, salezijanca iz Celja. Brat-zlatomašnik pa radi starosti in onemoglosti ni mogel spremljati rajnega. Člani Fantovskega odseka so v krojih nosili krasne vence. Gasilci so se udeležili pogreba v obilnem številu, tudi iz sosednih vasi. Cerkveni pevci so pred domačo hišo in na pokopališču zapeli rajnemu v slovo. Rajni bo ostal vsem v lepem spominu. — Dne 2. januarja sta umrli zopet dva. Tri mesece stara hčerica šentpavelskega brivca g. Goloba, stanujočega tudi v Dolenji vasi. Nato se je preselila smrt v Kaplo vas. V viničarji so našli mrtvega — najbrž zadetega od kapi — p. d. Kladnika, krepkega moža šestdesetih let. — Dne 3. januarja pa je umrla v Sv. Lovrencu Pavla Ternovšek, mlada žena tkalskega nadmojstra v tkalnici »Prebold«. — Naj vsi počivajo v miru, žalujočim ostalim pa naše sožalje!

CROATIA BATERIJE
zepne anodne-ogiveče. izdeluje semo domača tvornica
CROATIA
tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturška 69.

— Krajevna KZ sporoča, da bo v nedeljo, 19. januarja po sv. maši v šoli govoril o gozdarstvu g. okrajni gozdarski referent inž. Miklavžič iz Maribora. Ker bo g. inženjer nam Pohorcem v korist napravil tako dolgo pot, je dolžnost nas vseh, da ga vsi gremo poslušati. Govor bo o tem, kako je treba izračunati množino rezanega in okroglega lesa in kako se določi množina stoječega lesa. Mislimo, da bo to predavanje vsakemu pohorskega kmetu zelo koristilo. Les je naš zaslužek. Les mora biti tudi naša skrb! Zato še enkrat vsem: Poskrbite za veliko udeležbo!

Dravsko polje

Vurberg. Kot doslej že več let, je tudi letos šolsko upraviteljstvo s pomočjo Protituberkulozne lige in dobrotljivih src priredilo božičnico šolski deci. Bog poplačaj vsem, ki lajšajo bedo siromašnih ljudi! — Vrata v novo leto so se odprla in z zaskrbljenim obrazom smo stopili skozi nje, čeprav nam vsak prijatelj in vsak, ki smo ga v teh dneh srečali, želel srečo, bogastvo itd. A kaj, ko je pa sreča opoteča in ne vemo v kakšni obliki bo prišla in v čem se bo izkazala. Orijemal se bo vsak različnih sredstev, da srečo doseže, a ne smemo pozabiti na poštenje, vernost in zvestobo načelom, ki jih katoliški tisk širi. Orožje proti vsem motilcem miru in ljubezni, sejalcem sovraštva in odpadništva je bil in bo ostal krščanski časopis. Zato bi lepo priporočal: ostanimo svojim glasilom vsi zvesti in se tudi prebudimo ter ga razširimo med našim krogom!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Še vedno smo pod utisom strašne izgube našega narodnega voditelja g. dr. Antona Korošca. Njegovega viačarskega pogreba se je udeležilo številno zastopstvo; tudi Fantovski odsek je bil zastopan po načelniku br. Domanjku in blagajniku br. Korparju. Raven žalne seje vseh društev smo zadnje nedelje v decembru imeli še skupno »farno žalno proslavo«, na kateri sta govorila bogoslovca g. Petek iz Frana in domačin g. Flderšek. Deklamirala pa sta dijak Zdošek in T. Bele. — V časopisnem agitacijskem tednu so prišle najprej na vrsto Apače, ki so se sijajno izkazale! Saj si jih je 36 na novo naročilo »Slov. gospodarja« in 3 »Nedeljok«. Pospemajte! — Zadnje nedelje so gostovali pri nas sosedni šentvidčani. Z velikim uspehom so nam predvajali spevoigrano »Opat in grof«. — V nedeljo, 12. januarja, bo po večernicah tretje mesečno prosvetno predavanje, in sicer tokrat o zdravstvu. Gospa Kebrič, pomožna samarijanka RK v Mariboru, bo govorila o »Negi bolnikov ter prvi pomoči v nezgodah, ranah, opeklinah in ozeblinah«.

Dopisi

Mišniska dolina

Sv. Danijel nad Prevaljami. Smo precej v hribovitih krajih. Glavni naši dohodki so sadje in les. Dan na dan pojejo po naših gozdovih žage in sekire smrtne pesem gozdnemu drevju. Kaj bo? Tih in skrit je naš kraj, malokdo pride k nam. Zato moramo pa širši javnosti povedati to, da imamo pri nas tako slabe ceste, da že zdavnaj ne odgovarjajo predpisom in varnosti. Letos smo pridelali tako malo sadja, ko ni bila letina za to, zato tudi ni bilo mošta in ne žganja. Posledica tega je, da se tudi harmonika ne oglašja tako pogosto kot v drugih letih. Snega doslej še nismo dobili preveč, upamo pa, da ga bo še dovolj in da bomo lahko zvozili domov drva in steljo. Hud mrzta nas je pa potisnil za peč in tam se pogovarjamo o vojni in podobnih stvareh ter premlevamo poročila iz »Slov. gospodarja«.

Kozjak

Gradišče ob severni meji. Na tukajšnji obmejni šoli smo 29. decembra praznovali veselo božičnico. Po raznih šaljivih in resnih deklamacijah ter petju šolskih otrok so bili ti deležni obdaritve z obvalom, z blagom za obleke in perilo. Zahvaliti se moramo Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, nadalje g. ravnatelju Mastnaku in klasični gimnaziji v Mariboru, tovarnarjem Rosner in Huter ter drugim, ki so prispevali k tej res potrebni obdaritvi. Hvaležni smo pa tudi šolskemu vodstvu za to uspelo prireditve. — Poročamo z veseljem še to

novico, da je bil predsednik šolskega odbora in vrli narodnjak Gregor Železnik odlikovan od kralja z redom sv. Save V. stopnje. K zaslužnemu odlikovanju čestita odlikovancu »Slov. gospodar«!

Pohorje

Sv. Martin na Pohorju. Tudi pri nas napredujemo. Tukašnja ljudska šola s šestimi oddelki je imela do letošnjega šolskega leta samo tri učilnice. Krajevnemu šolskemu odboru se je v letošnjem šolskem letu posrečilo, da je izposloval najem četrte učilnice v gasilekem domu. Šolski upravitelj je nabral med občani 7000 din prostovoljnih prispevkov za preureditev dvorane gasilskega doma v četrto začasno učilnico in za nabavo novih klopi ter drugega razrednega inventarja. Vsem dobrosrčnim darovalcem iskrena hvala. Storili ste veliko delo krščanske ljubezni do otrok v kraju. Šolski prostori so bili za tako veliko število otrok pretesni. Z vašo pomočjo smo vsaj za silo uredili slabe šolske razmere. Čaka nas še mnogo potreb v šoli in izven nje. Treba bo dobiti vsaj še eno učno sobo, da bodo vsi učenci imeli dopoldanski pouk. Popraviti bo treba razpadajočo streho na šolskem poslopju. Planinci bodo morali počasi misliti na svojo šolo itd. Dobra šola je najboljša dota za vsakega otroka. Lepa šola je vsakomur najlepši dokaz, da občani svoje otroke ljubijo in da zanje lepo skrbijo. Lepa hiša, dober gospodar! Lepa šola, skrbni občani! Kdor več zna, več ve! Zato podpirajte šolskega upravitelja pri stremljenju, da bo tudi v šmartnem nekoč lepa šola.

Januš Golec:

Hči mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

»Gospoda, jaz sem Krištof Wildenrainer, rojen Mariborčan. Kakor vidva, sem tudi jaz okušal v mlajših letih kruh preprostega »landsknehta«, preden so me povišali v stotnika in mi zaupali z najvišjega mesta radi junaških činov nad Turki službo sodnika in poveljnika rojstnega mesta — Maribora.«

Kratka in jedrnata predstava ni samo zblížala trojice, ampak jo celo spoprijateljila v najkrajšem času. Par krepkih požirkov najboljšega iz globokega pinta in že so vrel iz gospoda Krištofa najdrznejši vojni doživljaji iz dobe navadnega »landsknehta« do stotnika pod junaškim Jurijem pl. Frundsbergom.

Kakor hitro mu je bila poverjena služba mestnega sodnika, že ga je doletela najtežavnejša naloga: razklopota utrde mestnega obzidja popraviti, založiti z orožjem ter strelivom in izvežbati meščane z okoličani za obrambo.

V dveh letih se je spremenil Maribor v tako močno trdnjavo, da so si pred tremi leti Turki na pobegu izpred

1 D aja trikrat pošteno polomili zobe, ko so se hoteli polastiti obdravskega mesta z naskoki, pri katerih je na adala prav za prav peščico dobre izurjenih branilcev kot listja in trave številna mohamedanska zalega.

Že pred oblego Maribora leta 1529. je bil kot poveljnik toliko previden, da je ustvaril poleg ojačenega mestnega obzidja ter poglobitve obrambnih jarkov v obsežni zunanji utrdbi manjšo notranjo s tem, da je spremenil mestno pokopališče okrog župne cerkve svetega Janeza v tabor kot zadnje obrambno zatočišče za primer, da bi uspel sovražniku na kakem mestu vdor skozi prvi obrambni obroč.

Sicer je bila ta previdnost tedaj odveč, ker napadatelji nje vdrli preko obzidja, dasi so zanetili silovit požar na Koroški cesti s pomočjo gorečih puščic, bo pa imel tokrat manj dela glede zavarovanja napram vsemu mogočemu in nemogočemu.

Delavni, hrabri in res neustrašeni gospod Krištof bi bil razdril še marsikatero iz poglavja o svojih junaških zaslugah, da se niso odprla vrata in ni vstopila hčerka, katero je predstavil in jo obenem pokaral:

»Kunigunda, kje si se zamudila tako dolgo, da mortam pri dobrem vinu gladovati s tako odličnima gostoma?«

Običajni predstavni stisk rok je bil spremljan od strani gostov z največjim začudenjem, od strani gospice Kunigunde pa s škodoželjnim posmeškom in z glasno pripombo:

Piščanci kot martinčiči. Posebne vrste ptiči žive v krajih ob največji reki na svetu, ob Amazonki. Prav za prav so to neke vrste piščanci. Ko zapuščajo gnezdo, so spočetka zelo nerodni, oziroma bi bili nerodni, če bi »odhajali v svete« po dveh, tako kakor pri nas. Toda ti ameriški piščanci so se menda tudi naučili ameriške iznajdljivosti. Iz gnezda odidejo »po vseh štirih«, to se pravi, po nogah in perutnicah. Pri svoji hoji, ko se opirajo na močno razvite perutnice, so kar precej podobni martinčkom. Druga zanimivost teh amazonških piščancev pa je v tem, da so njihove perutničke oborožene z nekakimi krempljčki s palcem in štirimi prsti. To je nekaka njihova roka, s katero se lahko

Upamo, da bo udeležba tolikšna, kot je bila pri obeh Petancičevih predavanjih o sanjah in spiritalizmu.

Slovenske gorice

Sv. Jurij ob Pesnici. Na Stefanovo je naš Fantovski odsek počastil spomin pokojnega g. dr. A. Korošca v šolski dvorani, ki so jo mladi in stari, domačini in tuji napolnili do zadnjega kotička. Dvorana je bila vsa v zelenju in črnini, na odrju je pa krasil sliko velikega pokojnika iz smrekovih vejic izpisan napis »Slava voditelju«. O pokojnem velikem sinu slovenske zemlje je govoril g. učitelj Sudar. — Po spominski besedi so fantje in dekleta uprizorili Jurčičevo narodno igro »Tihotapect. Uprizoritev je bila, sicer skromna, toda eno je neizpodbitno, da se tudi obmejni šentjur dramji, da se vendar že enkrat v temeljih maje šentjurska nedelavnost, ravnodušnost in stara zakrknjenost, ker se krog agilne, narodno zavedne in nadarjene mladine iz tedna v teden vse bolj množil. Nič zato, če so v tem krogu, ki ne vidi preporeda naše vasi v kartah in biljardu, skoraj samo viničarski in delavski sinovi. Kaj še! Prav na te smo ponosni! Kako so nas navdušili ti naši fantje na svoji akademiji 8. decembra s svojo samozavestjo in postavnostjo! Topla zahvala ob tej priliki šolskemu upravitelstvu, ki je radevolje prepustilo uporabo šolske dvorane Fantovskemu odseku.

Velika Nedelja. Na tukajšnji šoli posluje že sedmo leto šolska kuhinja, kjer dobivajo v zimski dobi siromašni otroci toplo kosilo. Mnogo težav in zaprek se je srečno prebrodilo v teku časa, da se je ohranila ta dobrodelna ustanova za telesni in duševni razvoj naših malčkov. — Spričo skrajno neugodne letošnje letine je bil njen nadaljnji obstoj ogrožen in to v dobi, ko se seli v marsikatero delavsko in viničarsko hišo pomanjkanje ter bi bila pomoč revnim otrokom najnujnejša. Pa tudi v teh skromnih razmerah so se radevoljno odzvali klicu po pomoči mnogi darovalci in dobrotniki ter prispevali po svojih močeh v živilih in denarju. Med mnogimi drugimi so izdatno podprli akcijo za nadaljnje poslovanje šolske kuhinje znani stari prijatelji šolske mladine. Tudi upraviteljstvo križniške uprave je takoj ugodilo prošnji ter dobavilo potrebno kurivo in nekaj živil. Na predvečer velikega praznika miru pa je prejel odbor obvestilo, da je na predlog tukajšnje križniške uprave naročil več, križniški priorat v Ljubljani, naj se pokloni šolski kuhinji v spomin smrti voditelja in ministra g. dr. Antona Korošca v živilih in denarju ali samo v živilih vsega v skupnem znesku 1000 din. S tem je vodstvo omenjene ustanove najdostojneje počastilo spomin velikega pokojnika, saj je bil ravno g. dr. Anton Korošec tisti, ki je za časa svojega ministrovanja ponovno vzpodbujal krajevne činitelje v vsej državi, naj se ustanovljajo pri vseh šolah v državi šolske kuhinje. Vsem in vsakemu dobrotniku, posebej pa še križniški upravi za njeno plemenito zamisel, naj bo ljubi Bog obilen plačnik!

Apače. Vsi zavedni Slovenci naše občine poznajo veliko vlogo, ki jo je imel pokojni g. dr. Anton Korošec pri ustvarjanju Jugoslavije. Radi tega je imel občinski odbor žalno sejo, na kateri je g. žu-

pan Franc Režonja iz Vratje vasi govoril o življenju in zaslugah pokojnega voditelja, o njegovem ugledu in o dobrotljivosti njegove roke, ki je vse razdelila med dijake, siromašne otroke in one, ki so ga prosili za pomoč. Nebeški plačnik naj mu vse obilno povrne!

Mursko polje

Ljutomer. V Katoliškem domu se je 22. decembra vršila spominska proslava, da se oddolžimo velikemu pokojniku g. dr. Antonu Korošču. Najprej so pevci zapeli pesem, potem je recitiral v imenu mladine J. Cerkvenik »Umri nam je oče«, za njim je v imenu JRZ govoril ljutomerski župan g. F. Slavič, nato v imenu zadruga ravnatelj g. P. Potočnik, v imenu MJRZ pa g. M. Husnjak. Za konec so pevci še zapeli »Vigred se povrne«. Nabito polna dvorana je bila priča priljubljenosti pokojnega voditelja. Slava njegovemu spominu!

Ljutomer. Močan jug je stopil ves sneg, tako da smo novo leto imeli brez snega — toplo in sončno. Toda že 2. januarja je pričel dežiti. Dež je na tleh in drevju sprotil zmrzaval in nastala je poledica. Ceste so bile kakor asfaltirane. Bati se je, da bi poledica škodovala ozimini in sadnemu drevju. — Fantovski odsek je za svoje člane priredil tridnevne duhovne vaje s šestimi govori. Govoril je govornik iz Ljubljane. Povabili so vse fante in moše, ki so se vabilu polnoštevilno odzvali. Pričele so 3. januarja zvečer, a zaključek je bil na Kraljevo. Ob 8 je bila zborna sv. maša, pri kateri so vsi obiskovalci pristopili k sv. obhajilu. Po sv. maši je bil zaključni govor v Katoliškem domu, ki so ga spremljale skioptične slike.

Štrigova pri Ljutomeru. Nekateri zagrebški listi so poročali o veliki proslavi, ki se je baje vršila ob priliki blagoslovitve obnovljene župniške cerkve v Štrigovi. Med ostalim so navajali, da je pri sprejemu bilo nad 4000 ljudi, da je na šolskem splotju bila razobešana hrvatska zastava, ki so jo prejšnja slovenska oblastva prepovedala, da je med ostalimi, ki so g. nadškofa pozdravili, istega pozdravil tudi predsednik krajevne organizacije HSS, ki je baje izrazil željo ljudstva, naj bi se na tukajšnji šoli spet uvedlo poučevanje katekizma v maternem hrvatskem jeziku, kakor se je to že od davno poučevalo, in da je dobil odgovor, da se bo Štrigova v kratkem vrnila k banovini Hrvatski. Resnici na ljubo navajamo sledeče: Pri sprejemu je bilo s šolskimi otroci vred največ 400—450 ljudi. Prvi je pred šolskim splotjem pozdravil g. okrajni načelnik iz Ljutomera, potem g. župnik, nato pa župan občine Štrigova, nakar je zaradi hudega mraza spreved krenil v šolsko poslopje, kjer sta g. nadškofa pozdravila še šolski upravitelj in domači g. kaplan. Da bi med pozdravitelji bil tudi predsednik krajevne organizacije HSS, ni res, ker v štrigovski župniji ali občini taka organizacija sploh ne obstoja, torej tudi njenega predsednika ni. Pač pa se je neki mož pritožil, zakaj se na naši šoli deca poučuje v katekizmu v slovenščini, ne pa v hrvaščini. Smešno! Ta mož ni niti predsednik krajevne organizacije HSS, ni predstavnik ljudstva, nima otrok (ne samo šoloobveznih, on otrok sploh nima!), navsezadnje pa on ni občan občine Štrigova. Po njegovem izvajanju je nastal smeh, nakar je g. nadškof v kratkem odgovoril, da je njegova želja ta, naj bi se Štrigovsko vpra-

šanje rešilo na tak način, da bo zadovoljno ljudstvo samo, i Hrvatje i Slovenci, ker so nam in bodo bratje Slovenci največji prijatelji, s katerimi moramo v najboljših odnošajih živeti. Pripomni mo še, da se v štrigovski šoli noben predmet, najmanj pa katekizem, poučuje v slovenščini, temveč se ves šolski pouk vrši v čisti štokavski hrvaščini. Kar se pa tiče razobešanja zastav, je resnično to, da je piapolala ena hrvatska zraven papeške zastave na cerkvenem stolpu, ena pa na drugi zasebni zgradbi, dočim je na šolskem poslopju visela »nevtralna« zastava, ki se jo lahko smatra kot hrvatsko, z druge strani pa kot državno; na vseh ostalih zgradbah pa so visele državne in papeške zastave, razen teh je v spomin dr. Koroščeve smrti visela še ena črna zastava. Tudi ni res, da bi slovenska oblastva do sedaj prepovedovala izobešanje hrvatskih zastav, ker so jo tisti nekaterniki, ki jo redno izobešajo, neovirano izobešali. Tudi ni res, da bi se g. nadškof udeležil banketa pri šolskem upravitelju, kakor tudi ni res, da bi po svečanih večernicah v župni cerkvi g. nadškof imel velik govor, ker ta dan g. nadškof v cerkvi kakoga govora sploh ni imel. Kakih posebnih svečanosti ali manifestacij pa v teh dneh v Štrigovi sploh ni bilo. Obisk g. nadškofa v Štrigovi je bil strogo cerkvenega značaja.

Haloze

Sv. Barbara v Halozah. Ali ste že obnovili naročnino za »Slov. gospodarja«? Koliko naročnikov je že kdo dobil nanovo za leto 1941? Ali že imate in poznate »Nedelje« in »Kmečko ženo«? Sedaj je čas naročanja! Pomenite se doma, idite od sosedu do sosedu, dela ni zunaj in ljudje imajo radi, če jih kdo v tem dolgem zimskem času obišče, da pokramljajo in za novicami vprašujejo. Prijatelj, sedaj nič ne zamudiš, zato na apostolsko delo vsi za katoliški časopis, od hiše do hiše! — Vinarska zadruga je razdelila za spodnje Haloze 10.000 kg naročene rži in je se zmanjkalo. Rž je bila lepa. Te dni bomo dobili tudi koruzo, ko bo omogočen radi snežnih razmer na cestah zopet redni promet. Tudi poštni avto ne vozi radi prevelikega snega Ustanovljamo »Kmetijsko prodajno in nabavno zadrugo« za Haloze in člani že pristopajo. Je že skrajni čas za to. — Božičnica »Slovenske straže« v Mariboru je tudi naši ubogi obmejni haloški deci podelila en del v ta namen zbranih darov v to določenim revnim šolskim otrokom. En del otrok je bil obdarovan v šoli, en del pa je bil določen od Katoliške akcije in razdeljen najpotrebnejšim v društveni dvorani pri Sv. Katarini. Vsem darovalcem, ki so omogočili »Slovenski straži« obdarovanje v obelkah revnim otrokom, kakor tudi »Slovenski straži« v Mariboru najlepša zahvala!

Slovenska Krajina

Murska Sobota. Morilec Karel Makovec iz Štrigove, ki je bil pred kratkim na tukajšnjem okrožnem sodišču za dvojni umor obsojen na smrt, se je proti kazni pritožil in apelacijsko sodišče mu je smrtno kazen spremenilo v dosmrtno robijo. — Akcija za zimsko pomoč soboškimi siromakom je dobro uspela. Saj so že doslej naši uvidevni Sobočani prispevali okrog 100.000 din.

»Da, da, gospoda Janez in Pero, jaz sem tista Micka v kadi, kateri sta pomagala napolniti vodo.«

Opravičila kar niso mogla z jezika, ker sta gledala častnika pred seboj v praznični obleki še nekaj več za moško oko, nego jima je dovoljevala visoka kad na kotanjastem kolovozu.

V obraz se je smehljala gostoma ne le vesela, koražna in ljubka voznica Micka, ampak tudi biser dostojanstvene lepote, spoštovanje vzbujajoče nedolžnosti in šegavo smehljajoče ljubeznivosti ter postrežljivosti.

Trpelo je nekaj časa, preden je zvedel gladni očka, da je hčerka Kunigunda že znanka z junakoma s poti iz Limbuša v Vrhov dol.

Nedolžna zamenjava osebnosti je zblížala na mah nišno hčerko s poslancema, ki sta bila gospodarju hvaležna, da je silil na okrepitev v jedi.

Prigrizku, tečni večerji s praznenjem poličev iz vse vinske zaloge gospoda mestnega sodnika je sledila pobratimija treh junakov. Pred nočnim počitkom je zaključilo sprejemno pogostitev povabilo gostov na nekajdnevno bivanje na trgatvi v slovenskem vinorodnem kraju.

Trgatev in povabilo na lov

Cisto kakor dandanes so posedali premožni mariborski meščani tudi v času naše povesti v okolici posestva in vinograde, kamor so se zatekali na prijateljske zabave in oddih. Mariborčanom sta bila dobro znana že pred

stoletji zapeljivi okus in moč vin po gričih Pekar, kamor je spadal tudi sloveči Vrhov dol.

Trgatev pri imovitem meščanu v tihem zatišju, pri okusni kapljici ter bogati postrežbi ob zvokih slovenskih pesmi in ob večernem kramljanju o junaško prestanih vojnih pohodih, katerim se čudi mlada in lepa Kunigunda — si li moremo predstavljati kaj bolj mikavnega tudi za raskavo vojaško srce?

Prav gotovo ne!

Skriti Vrhov dol je bil za graničarska častnika nekajdnevni raj. Nikamor se jima ni mudilo od gostoljubne ter od nežnih dekliskih rok oskrbovane mize.

Najbolj prijetne zabave je enkrat konec. Če je pa zaključek krona zavžitega veselja, se vtisne trajno v spomin in je tolikokrat odločilen ali vsaj kažipot za vse življenje.

Deteljica graničarskih junakov se je vzljubila v Wildenrainerjevi viničariji, koje posebna privlačnost je bila mlada Kunigunda, edinka pred leti vdovelega mestnega sodnika. Gospodar, ki je računal na izdatno pomoč najnovejših pobratimov, je naročil ljubki hišni gospodinjji, naj nikar ne šteti s postrežbo tako odličnima in vplivnima gostoma.

Da bi odnesla vojna tovariša trajne spomine iz Vrhov dola, ju je povabil za slovo od vinske trgatve na divje svinje, katerih so se podila cela krdela po Pohorju in

mali nebogljenci oprilemijo. — Končno pa si ti piščanci upajo tudi v vodo, kjer jim perutnice nič manj ne pridejo prav. Služijo jim kot plavuti. Že takoj ko se zležejo, znajo izborno plavati in jim ni treba še posebne plavalne sole.

Ljudi s slabim sluhom je več nego si mislimo. Ljudi s slabimi očmi je mnogo več, nego jih vidimo z naočniki, kajti marsikdo naočnikov, čeprav bi bili potrebni, iz tega ali onega razloga ne nosi. Koliko pa je tistih, ki slabše slišijo, nego bi jim bilo treba? Za naglušnost nimamo nobenih zunanjih znakov, kakor so naočniki za slab vid, kakor ugotavlja neka švicarska statistika, pa je ljudi s slabim sluhom dosti več, nego si običajno mislimo. Tako so ugotovili,